

pitelstva z moci dozorčí bylo by zapotřebí zvláštního zákonného ustanovení, jež by žal. úřadu takovouto pravomoc přiznalo.

Žal. úřad necitoval takového předpisu, který by jej opravňoval zrušiti z moci dozorčí rozhodnutí nižšího úřadu, přičítací se § 3 zák. č. 495/21 neb § 19 zák. č. 394/22, a nelze také pro takovýto zásah nalézt opory ani v právě cit. zákonech, ani v § 43 zák. č. 35/1908 z. z. česk., jehož účinnost byla zák. č. 443/19 rozšířena též na případy ustanoveními tohoto zákona dotčené, nikoli však na případy podléhající zákonům později vydaným, a konečně ani v § 212 plat. zák. č. 103/26.

Na oporu tohoto stanoviska, které ostatně zaujal nss již v nál. Boh. A 9030/31 v obdobném případě zaměstnance okresního, lze poukázati k tomu, že zákony č. 495/21, č. 394/22 a č. 103/26 se podle obsahu nejeví jako zákony, jimiž by se ipso jure snižovaly požitky samosprávných zaměstnanců, stanovené zákonem č. 35/1908 z. z. česk. ve znění zák. č. 443/19 (jenž zaručoval zaměstnancům určité minimum požitkové), nýbrž jen jako zákony ukládající samosprávným svazkům, aby samy změny takové provedly. Mimo to nutno uvážiti, že na provedení změn těch stanoví § 10 odst. 4 zák. č. 77/27 o úpravě finančního hospodářství svazků územní samosprávy, pouze tu sankci, že obce a okresy, které neprovedly ustanovení § 3 zák. č. 495/21 a § 19 zák. č. 394/22 (pokud se týče § 212 zák. č. 103/26), jsou vyloučeny z příspěvku ze zvláštního fondu, zřízeného odstavcem 1. cit. § 10 zák. č. 77/27.

Poněvadž tedy není kompetenčního ustanovení, podle něhož by byl býval žal. úřad příslušný vydati nař. výrok z moci úřední, bylo nař. rozhodnutí, pokud se týká st-lů, zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 9427.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: K otázce vnitrostátní působnosti t. zv. Vídeňské úmluvy č. 195/26 Sb. stran úpravy různých skupin odpočivných požitků býv. rak. stát. zaměstnanců.

(Nález ze dne 17. října 1931 č. 13900).

Věc: Josef J. v Ch. (adv. Dr. Frt. Wien-Claudi z Prahy) proti ministerstvu zemědělství o odpočivné požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 2. ledna 1926 odešlo min. zeměd. st-li, bývalému lesníku na státním velkostatku N., nárok na odpočivné požitky proti čsl. republice. Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná byla nál. nss-u z 18. října 1927 č. 17924 zamítnuta jako bezdůvodná. Podáním z 28. března 1928 žádal pak st-l o přiznání pensijních požitků ve smyslu mezistátní úmluvy, publikované pod č. 195/26 Sb. Žádosti té nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodů meritorních, opírajících se o ustanovení zmíněné úmluvy.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nss může nař. rozhodnutí zkoumati jen s hlediska zákonitosti, a to na základě právního stavu, který tu byl v době vydání nař. rozhodnutí. Za tím účelem musil nss nejprve z moci úřední zjistiti, zda nař. rozhodnutí je opřeno o platnou a účinnou právní normu.

Nař. rozhodnutí se opírá výhradně o mezistátní úmluvu, sjednanou ve Vídni dne 30. listopadu 1923 o úpravě různých skupin odpočivných požitků, publikovanou ve Sbírce zák. a nař. z roku 1926 pod č. 195. Ve smyslu ustálené judikatury nss-u nejsou mezistátní smlouvy samy o sobě základem práv a nároků jednotlivých státních občanů a nenabývají již svým uzavřením platnosti a účinnosti vnitrostátní, naopak je k tomu třeba, aby vnitrostátním aktem byly prohlášeny za platnou součást právního řádu vnitrostátního.

Stran mezistátní úmluvy č. 195/26 byla sice takováto inkorporace provedena zákonem z 1. července 1926 č. 159 Sb., podle jehož § 1 přiznávají se odpočivné a zaopatřovací požitky osobám, jichž se týkají mezistátní úmluvy sjednané v Římě dne 6. dubna 1922 a ve Vídni dne 30. listopadu 1923; avšak podle § 3 nabývá zákon ten účinnosti teprve, jakmile a pokud úmluvy uvedené v § 1. stanou se účinnými. Vídeňská úmluva z 30. listopadu 1923 byla ovšem vyhlášena ve sbírce zák. a nař. již roku 1926 pod č. 195, avšak podle svého čl. 22, odst. 4 a podle vyhlášovacích doložek min. zahr. stala se účinnou až po ratifikaci všemi smluvními stranami v den složení poslední ratifikace. Podle vyhlášky min. zahr. ze 17. června 1930 č. 82 Sb. byla poslední ratifikace zmíněné úmluvy složena dne 12. května 1930 a nabyla úmluva ta tímto dnem mezinárodní účinnosti. Proto nabyl také zákon č. 159/26 účinnosti teprve 12. května 1930.

V době vydání nař. rozhodnutí (roku 1929) nebyla tudíž mezistátní úmluva vídeňská ještě platnou součástí vnitrostátního právního řádu v Čsl. republice a nemohla býti ani právním základem věcného rozhodování žal. úřadu o nároku st-lově; postrádá proto nař. rozhodnutí podkladu v platném zákoně a bylo je tudíž zrušiti podle § 7 zák. o ss., aniž měl nss možnost zabývat se námitkami, jež stížnost formuluje proti meritum rozhodnutí.

Č. 9428.

Zaměstnanci veřejní: O postupném zmenšování přídatku na děti podle § 192 odst. 3 plat. zák.

(Nález ze dne 17. října 1931 č. 14.908.)

Věc: Alois Z. v B. proti ministerstvu spravedlnosti o přidavek na dítě.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-1, rada zemského soudu a otec tří dětí, narozených dne 26. července 1919, dne 14. července 1922 a dne 9. prosince 1925, byl převeden výměrem presidia vrch. zem. soudu v Brně z 15. července 1926 do nových platů tím způsobem, že mu dnem 1. ledna 1926 byly